

Živi barvni naglasi, ki izzvenevajo v radost

Barvito slikarstvo Milana Rožmarina se rojeva iz potez čopiča in sijoče barvne gmote, ki jo gosto nanaša na platna. Njegove slike nastajajo tekoče, organsko, brez muke, motivi zanje so neresnični, vzeti iz fantazije med samim nastajanjem podob. Za marsikatero sliko, ki je šele kasneje dobila naslov, slikar pred prvo potezo čopiča večinoma še ni vedel motiva zanjo. Ker se izkustva vidnega v slikarstvu ne da omejiti na vidno, je pri načinu ustvarjanja vnaprej vzpostavil lasten način: vsaka slika je posebna domišljija, ki določa razmerje med vidnim in tistim, kar bo ostalo nevidno. Vse na njegovih slikah se razrašča v sugestivne kompozicije, barvno intenzivirane izrazne celote, učinkovito drhteče v tkivu nemirnih nanosov. Tudi slikarstvo, ki je vezano na mimezis, ni v ničemer manj hipotetično od abstraktnega. Slika modrega čajnika ni odslikava čajnika modre barve, slika hiše ni hiša, slika ateljeja ni slikarjev atelje: gre za odmik od resničnega, njegovo slikarstvo se dejansko ukvarja z domišljijo. Rožmarin v svojem slikarstvu zelo izrazito, svojevrstno in barvito temperamentno uteleša svoje notranje doživljanje. Njegove slike so izraz duhovnega občutja in vizualnega prenašanja podob iz spominov, ki jih tke iz utrinkov v strnjene motive, znotraj katerih se narava in figuralika zlivata v eno predstavo. Ponekod prevladuje izraz skoraj gledališko učinkujočega uprizarjanja vročično vzdrhtelih prizorov, drugje avtor z nemirnim drgetom slika v podobe kopičenje predmetov, figur ali v trenutnem vzgibu detajlov umišljene narave. Človeška figura se nekje zdi kot rožni grm v pokrajini, golobica, kot nedolžni cvet sredi sočnega zelenja ali bel cvet, kot svetlobni preblisk sredi ozelenele trave, sama narava postane na sliki praznična, kipeče cvetoča, z visoko vzpenjajočimi se krošnjami cipres ali z nizkimi, od starosti povešenimi strehami hiš v zapuščenih, a še vedno grčavo živih istrskih vaseh. Svet, ki ga upodablja, je hipotetičen, vzeti iz spomina, ki ga hkrati poraja trenutno razpoloženje. Čeprav se vidno dogaja na ozadju nevidnega, si slikar vendar prizadeva sliko narediti stvarno, občuteno. Njegove slike, odmaknjene od nervozno gomazečega življenja, utripajo z živimi barvnimi naglasi in izzvenevajo v radostno oznanilo življenja. Za slikarja, ki ga od nekdaj privlačijo žive barve, je prav tako značilna gostota kompozicije in mnogoterost motivov, saj pri teh vseskozi ostaja univerzalen. Z osebno doživeto ustvarjalno kretnjo avtor nagovarja z aluzijo na naravo, tihožitje, figuro. Narava v svojih preobrazbah kot temeljni spodbujevalec doživljanja se slikarju spreminja v bolj ali manj abstraktne likovne podobe, zajete skozi njegov notranji pogled v vzgon pokrajine, ki se čudežno razcveta v izrazito živih barvah, bodisi v ekspresionistično intenzivnost ali v komaj razberljivo organsko ornamentiko, v vročično igrivo lepoto ali zgoščeno energijo. Pokrajine, ki jih tako rad slika, pa naj so to obrisi zapuščenih vasi, vitkih cipres ali košatih dreves, so naslikane v osnovnih značilnostih njegovega ustvarjanja z dvojnostjo svetlih in temnih kompozicij, ki jih je mogoče primerjati z ekspresionističnimi krajinami: predvsem spomin na Istro mu ponuja podobe tako slikovite barvitosti. Celotno prizorišče je ponekod kot gledališka scena, v kateri se odigrava slikarjevo občutje, oprto na uživanje samega akta slikanja, na njegovo notranjo nujno ustvarjanja. Podobe figur so naslikane do nasičenosti teatralno, vendar kljub intenzivnosti hkrati dovolj skladno in estetsko. Barvite podobe učinkujejo kot kalejdoskop likov in so zato navidez abstraktne. Te njegove v potezi ekspresivne, slikovito utripajoče slike so bujna metafora umetnikovega živega in prav usodnega stika s slikovito, skoraj romantično

umetnostjo. Pogled na slike cvetja v vazah ali na klasična tihožitja od blizu odkrije v le-teh utrip bleščeče svetlobe, zamolklo žarenje, cel mikrokozmos, po katerem se lahko s pogledom sprehajamo brez začetka in konca. Iz vseh Rožmarinovih slik - praviloma manjših formatov - ne vejeta žalost in obup, temveč topli človeški optimizem; preveva jih živahna in vedra nota, ki na slikah ne potrebuje predmetov kot stvari, ampak slutnjo in živo vizijo sveta in življenja, ki je lahko tudi v času velikih sprememb, ki se danes dogajajo v svetu, srečno in lepo.

Tatjana Pregl Kobe